

Lugnt. Tills du öppnar den. –J.

Hittar du den: lämna tillbaka den. Utan överraskningar: till ägaren.

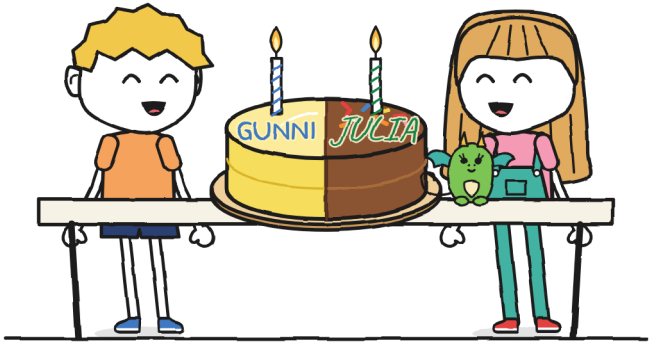

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: riktiga drakar finns inte och paket flyger inte tillbaka. Ska du ha ett riktigt kalas, titta på sista sidan. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 5

En tårta för två

LinguAula

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 5

En tårta för två

Bok 5 i serien. Tidigare: ”Det här paketet bits”, ”Öppnas ej före åskan”, ”Retur, tack” och ”Inte här, Smula!”.

Text och bild: LinguAula

Svensk version: LinguAula

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

Första upplagan: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

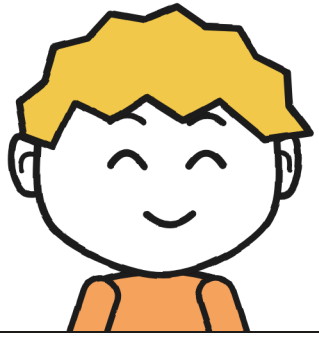
Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Typsnitt: Andika, Patrick Hand, Caveat och Courier Prime (licens SIL OFL).

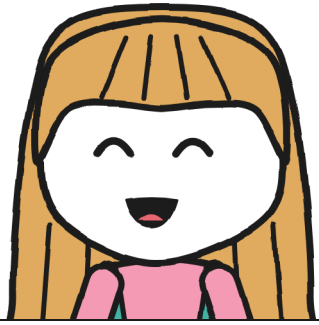
Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Ingen tårta kom till skada när boken skrevs. Delad i två, ja. –J.

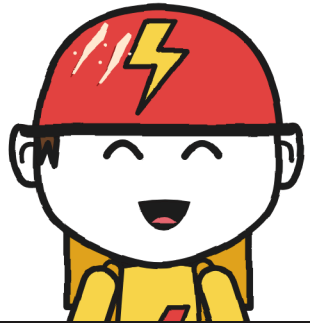
VEM ÄR VEM

Gunni. Lördagsbud. Det här är hans anteckningsbok. Han gillar lugna eftermiddagar.

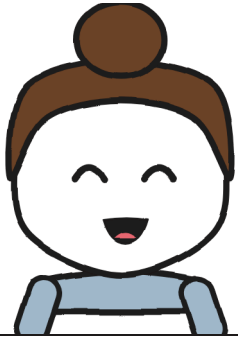
Julia. Skriver med grönt och signerar J. Hon gillar kalas med musik. Och överraskningar.

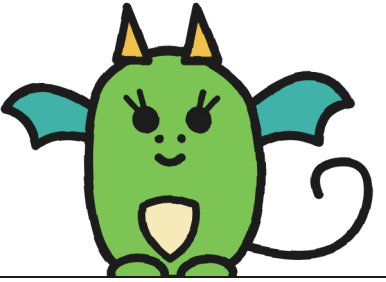
Totte. Kör för BLIXTBUD, inom tio minuter – annars gratis. Fula knep levererar han inte.

Märta. Äger Omöjliga leveranser. Hon bär häxhatt. Hon vet mer än hon säger.

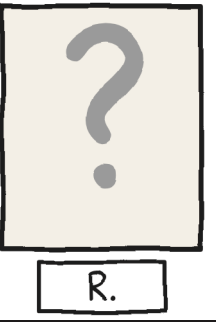
Ella. Kvarterets bagare. Hon har en ugn och två händer.

Smula. En drakunge. Hon bor hos Vera. Hon gillar ljus. Alldeles för mycket.

Paket nr 5. Utanpå likadant som alla andra. På etiketten står: STÄLLS UPP DÄR DET FÅR PLATS.

R. Skickar paketen som ingen lyckas leverera. Ingen säger vad R. heter.

KAPITEL 1

Två inbjudningar

Anteckningsbok 4 tog slut med en sovande sko, och jag kan inte komma på ett bättre slut för en anteckningsbok. Nummer 5 är rosa. Jordgubbsrosa, som glasyren på tårtor, med affärens stämpel i ena hörnet. Märta lade den på disken på lördagsmorgonen, utan att säga något, och började rada upp bläckflaskorna med en omsorg som de inte behövde. Det är hennes sätt att inte titta.

Till första sidan hade jag provat ord hela veckan. Nr 2 fick OFFICIELLT; nr 3 HEMLIGT; nr 4 DEFINITIVT. Jag har nog en svaghet för ord med lås. Den här gången behövde jag inte leta: det kom av sig självt, som det kommer det man har velat i flera dagar utan att ha märkt det.

Överst skrev jag LEVERANSBOK 5 · av Gunni, vilket är vad man skriver. Under, långsamt och med nyvässad blyertspenna, ett enda ord:

LUGNT.

Utan utropstecken. Ett lugnt utropstecken vore en motsägelse, och med motsägelser är jag försiktig.

Julia stod på andra sidan disken, lutad, med huvudet på sned som en papegoja som lyssnar på radio. Hon bad inte om anteckningsboken. Det behövdes inte: hon läser upp och ner lika fort som rättvänt, och med betydligt mer fräckhet.

– Lugnt, sa hon, till ordet, inte till mig.

Hon tog fram den gröna tuschpennan, som redan skrev svagt, drog boken till sig med ett finger och lämnade under:

”Lugnt” skriver den som inte vet vad som väntar. –J.

Jag läste den tre gånger och letade efter stället där hon hade fel. Jag hittade det inte, och det oroade mig mindre än det borde ha gjort.

För den som kommer till den här anteckningsboken utan att ha läst de andra: affären heter Omöjliga leveranser och ägs av Märta, som är häxa, bär lila hatt och har en stämpel som sprutar gnistor som luktar utblåst ljus när den stämplar. På hyllan till vänster förvarar hon returerna: paket som ingen har lyckats leverera, alla skickade av R. Om den som tar emot ett inte skriver på etiketten med bläck som inte går bort, flyger paketet tillbaka till sitt hyllplan i gryningen. Det var tjugo. Julia och jag har levererat fyra: ett drakägg, några frön som sprang, en pingla och en ankomstutrustning. På väggen, med grön handstil, står det KVAR: 16.

I går, fredag den 16:e, fyllde jag år. Jag firade hemma med mamma: citronkaka, två koppar och ingen sjöng. Det var perfekt.

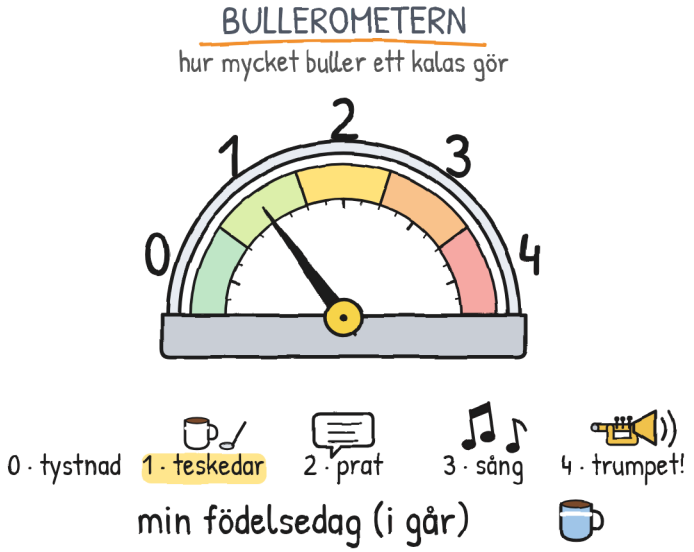
Det där med sången behöver en förklaring, för hemma hos mig är det inget förbiseende, det är en överenskommelse. Mamma hade frågat dagen innan, med brödkniven i handen: ”Ska jag sjunga eller inte?” Jag sa nej. Hon nickade som man skriver under, och höll ord. Hon skar kakan i fyra lika stora bitar, två för nu och två för sedan, och en lång stund hördes bara en tesked mot en kopp, kylskåpet och, långt borta, en buss. Det bästa med eftermiddagen var att man hörde bussen.

Julias present berättar jag om längre fram. Den förtjänar sin plats.

För att anteckna födelsedagen ordentligt hittade jag på en apparat den kvällen. Det är den fjärde i min karriär, efter darrometern, rödometern och härometern: en urtavla med sin visare, som på en klocka, och fem streck. Noll, tystnad. Ett, teskedar. Två, prat. Tre, sång. Fyra, trumpet. Jag döpte den till BULLEROMETERN, ”hur mycket buller ett kalas gör”, ställde visaren på 1 och ritade under en liten kopp, som var min.

Julia vände blad utan att fråga, tittade på urtavlan, tittade på koppen och skrev med den svaga tuschpennan:

Ett födelsedagsfirande på 1 är inget kalas. Det är en fika. –J.

Hon stängde tuschpennan, lutade armbågarna mot disken och sa, som när man läser upp dagordningen:

– Onsdag den 21:a är min. Och vi lovade att fira dem tillsammans.

– Efter den 21:a, sa jag.

– Lördag den 24:e. Klockan fem.

– Klockan fem.

Vi skrev upp det båda två. Jag med blyerts, i den rosa anteckningsboken; hon med grönt, i sin lilla bok, som hon täckte med hela armen, som man täcker ett prov. Jag täckte min med

armbågen. Längst bak stämplade Märta ett papper och gnistor flög med sin lukt av utblåst ljus, och ingen av oss lyfte på huvudet, trots att gnistor går att lukta. Vi blev stående, var och en vid sin ände av disken, på sniskan och halvt med ryggen mot varandra, två personer som skrev samma datum som om var och en var ägaren.

Ingen sa något mer. Nu tycker jag att det är konstigt att två som just har kommit överens täcker över det de skriver. Då tyckte jag att man skriver bäst med armbågen på sin plats.

Jag visste redan hur kalaset skulle bli. Julia också.

Det här visste jag.

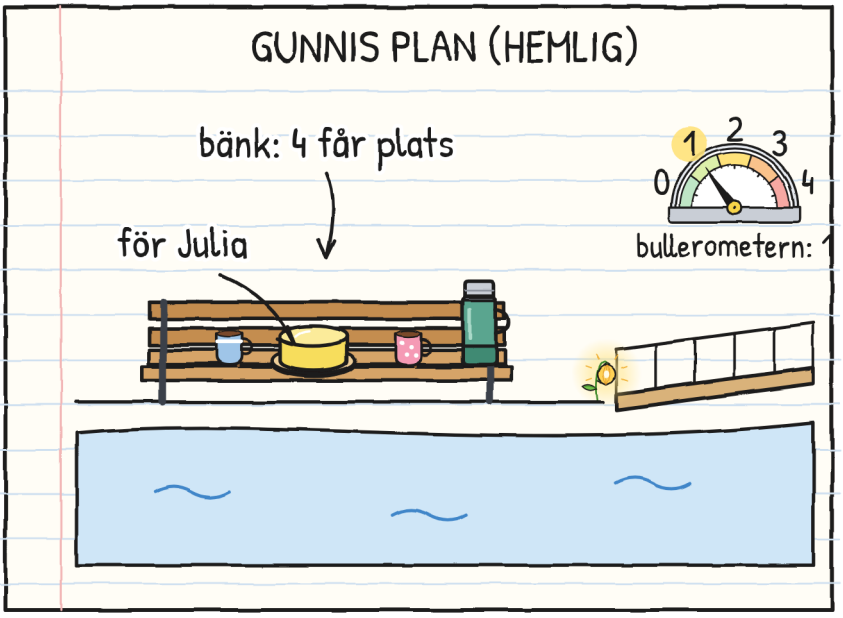
Julia behöver en lugn eftermiddag. Hon springer jämt, tar tid och frågar, och när hon till sist blir stilla syns det på foten, som fortsätter åt ett annat håll. En fika på bänken vid spången, vid kanalen, utan buller, med en termos och en liten tårta, skulle göra henne gott. Jag känner den bänken. Den har en lös bräda som gungar om man sitter längst ut, och den är den enda i kvarteret därifrån man inte ser någon affär. Jag går dit när jag behöver att ingenting händer.

Det skulle bli en överraskning. Hon skulle inte behöva förbereda något. Bara komma. Jag tyckte att det var den bästa present man kunde tänka sig: en som inte ger jobb.

Jag kunde ha frågat henne. Jag tänkte på det, stående vid disken med blyertspennan i luften: ”Julia, skulle du vilja ha en eftermiddag utan brådska?” Men en fråga har ett svar, och

svaret kan vara nej. En ritning svarar inte: den blir kvar på papperet, stilla, och väntar, vilket är det som nästan allt jag ritar är bäst på.

Jag ritade den samma morgon, på nästa blad: bänken, lyktan vid spångens fot, en tårta, två koppar och termosen. På vägen till affären hade jag mätt bänken. Fyra får plats. Överst skrev jag GUNNIS PLAN (HEMLIG), ifall det var något tvivel om vems hemligheten var.

Det här med Julia fick jag inte veta förrän fredagen efter. Sidan som kommer nu skrev inte jag: hon skrev den, senare, i min anteckningsbok, och jag lät den sitta där hon satte den, alldeles bredvid min. Det är där den ska vara.

Det här visste jag: Gunni behöver ett riktigt kalas, med musik, fast han inte vet om det. Om jag frågar säger han nej. Så jag frågar inte. –J.

Vimplarna ritade hon en och en, med ett tålamod som jag inte kände till hos henne.

Vid lunchtid kom Totte tillbaka från en leverans. Han lämnade cykeln vid dörren, gick in utan att ta av sig hjälmen och satte sig på sin låda, där han sitter ”tills vidare”. Jag hade sedan morgonen fyra blå kuvert, skrivna med blyerts och min finaste handstil, med handen lutad mot kanten för att inte smeta, och Julia stod längst bak och rotade i en låda med tejp. Jag räknade med att jag hade tio sekunder.

– Varsågod. – Jag gav honom de fyra kuverten. – Ett är till dig. De andra är till Märta, Vera och Flora. Det är en överraskning åt Julia. Säg inget.

– En överraskning kan jag hålla tyst om, sa Totte.

Han sa det med rösten han säger ”mottaget” med. Han stoppade ner kuverten i ryggsäcken utan att titta på dem, och jag tänkte: vilken tur, ett bud som inte läser det han delar ut.

Det som hände sedan berättade Totte för mig på fredagen, med klockslag, för på BLIXTBUD är klockslaget halva berättelsen. Jag hade redan gått för att äta när Julia kom fram till hans låda med en bunt gröna kuvert hopsatta med ett gummiband. Det var nio. Totte räknade dem två gånger.

– Ett är till dig. De andra är till Märta, Vera, Flora, Ella, don Antonio, Zoe, Bruno och skoaffärsägaren. Det är en överraskning åt Gunni. Säg inget.

– En överraskning kan jag hålla tyst om.

Samma mening med samma min. Det måste vara det som skiljer ett bud från en lögnare: budet ändrar inte meddelandet efter vem som frågar. Den här gången öppnade han dock båda sina, det blå och det gröna, det ena efter det andra, som man kontrollerar en följesedel. De sa samma sak: LÖRDAG 24, KLOCKAN FEM. Efter klockslaget kom platsen, och där sa var och en sitt.

Han berättade det utan adjektiv. Det är hans sätt att vara vänlig.

På eftermiddagen gick jag till Ellas bageri för att beställa en tårta. Det luktade ljummen skorpa och något sött som jag inte kunde sätta namn på. När jag kom in, med dörrklockan fortfarande i rörelse, hörde jag köksdörren stängas längst bak: en torr smäll, av det slag man ger med höften. Jag tyckte mig se en flik av gröna hängselbyxor.

Jag trodde att det var ett annat par. Gröna hängselbyxor finns det gott om; det är en praktisk färg.

Det var mina. Ella förde ut mig genom köket. –J.

– En liten citrontårta, sa jag till Ella. Utan något ovanpå. Till lördag den 24:e klockan fem, på bänken vid spången. Det är en överraskning åt Julia.

Det var andra gången jag sa den meningen på en och samma dag, och den lät redan som ett motto.

Ella skrev upp det på ett blad med sin runda handstil och fäste det med en häftstift på korktavlan med beställningar. Där satt redan ett annat blad, vänt med baksidan ut.

– Lördag den 24:e klockan fem? Då har jag redan en annan tårta. Till ett annat ställe.

– Åt vem?

– Det är en hemlighet. Som din.

Jag ställde mig på tå, vilket är vad jag gör när jag behöver se något som inte angår mig, och som aldrig har hjälpt. Jag trodde att den var åt någon annan. I oktober fyller många år. Jag tänkte

det lågt, för att höra hur det lät, och det lät bra: en månad har trettioen dagar, och kvarteret är stort.

– Jag håller tyst om din hemlighet, sa Ella och torkade händerna på förklädet. Och om den andres också. Men jag har en ugn och två händer. På lördag klockan fem går båda händerna till ett enda ställe.

– Och den andra tårtan?

– Det får ni som har beställt dem avgöra. Jag bakar tårtor. Kalas gör jag inte.

Jag skrev: ”Ella: en ugn, två händer, ett ställe”. Siffrorna förstod jag fullständigt. Det där med ”ni” lät jag passera, som man låter en buss passera som inte går till ens kvarter.

Mig sa hon det dagen därpå. Jag förstod inte det där ”ni” heller. –J.

När jag kom tillbaka till affären hade Totte tömt ryggsäcken på disken och sorterade kuverten efter färg: de gröna på ena sidan, de blå på den andra, med den omsorg man sorterar sådant med som ska delas ut. När han var klar räknade han dem igen. Sedan en gång till.

– Gunni, har du pratat med Julia om kalaset?

– Nej. Det är en överraskning.

– Jaha, sa Totte. På BLIXTBUD lämnar inget paket med två adresser affären.

– Vilka två adresser?

– Det kan jag inte säga. Jag har blivit ombedd att inte göra det.

BLIXTBUD har regler för allt, och varje gång Totte nämner en tar jag den för god, även om den är ny för mig. Den här var det. Jag skrev upp den utan att förstå den, i hörnet av planbladet, som är dit sådant hör som inte passar någon annanstans.

Totte stoppade en inbjudan av varje färg i ryggsäckens ficka.

– De här två är mina, sa han. De andra på måndag.

Då fick Märta, som når alla hyllplan utan pall av ren befallning, den här gången kliva upp på den blå pallen för att med båda händerna ta ner kartongen med nr 5 från översta hyllplanet: likadan som alla andra på hyllan, varken större eller mindre. Därinne sa något av trä knak. På hyllan blev det en ren rektangel, av vanlig storlek, som lades till de fyra tomma platserna; skylten på väggen sa fortfarande KVAR: 16.

– Ella kommer klockan fem, sa Märta. Äntligen.

Två kuvert i en ficka. Ingen av dem visste något om varandra. Kuverten, menar jag. –J.

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Den här boken finns i sex storlekar, för 3 till 16 år, och på fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L berättar historien sida för sida, med samma bilder och allt fler nyanser. XL är romanen: samma historia, med plats för allt Gunni tänker men inte säger.

Ungefärliga GERS-nivåer: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Var och en i sin storlek. Samma tårta. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com (med aktiviteterna från storlek L)